

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

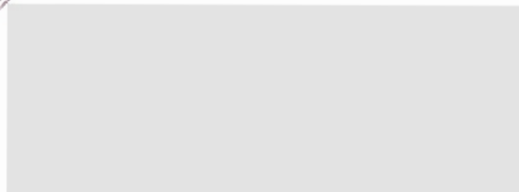

Decizia nr.1573

Dosar nr.371/2/2009

Sedința publică de la 22 martie 2012

Președinte:

- Judecător
- Judecător
- Judecător
- Magistrat asistent

S-au luat în examinare recursurile declarate de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, Dabela Gheorghe Ion și Dabela Adriana împotriva sentinței nr.5085 din 14 decembrie 2010 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea cu data de 8 martie 2012 iar pronunțarea deciziei s-a amânat la data de 15 martie 2012 și ulterior la data de 22 martie 2012.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin cererea nr. 66/C/30 ianuarie 2004 și înregistrată la data de 6 februarie 2004, procurorul general al Parchetului Național Anticorupție a sesizat Comisia de Cercetare a Averilor de pe lângă Curtea de Apel București solicitând declanșarea procedurii de cercetare a averii domnului Dabela Gheorghe-Ion, fost director general al RADET București.

S-a arătat, în esență, prin motivele sesizării, că persoana cercetată a avut calitatea de inculpat în dosarul penal nr. 105/P/2002 al Parchetului Național Anticorupție, dispunându-se trimiterea în judecată, prin rechizitoriul din data de 12 ianuarie 2004, pentru săvârșirea unor infracțiuni de corupție. S-a constatat, cu prilejul cercetărilor efectuate în

cauza penală, că Dabela Gheorghe-Ion și soția Dabela Adriana dețin în proprietate un apartament situat în București, [redacted], Sector 3, un imobil construcție în Predeal, [redacted] județul Brașov cu terenul aferent în suprafață de 240 m.p., reamanajat integral ulterior achiziționării, o casă de vacanță în comuna Gruiu, [redacted], jud. Ilfov cu terenul aferent în suprafață de 2.069,3 m.p., o suprafață de 2500 m.p. teren intravilan, și un autoturism marca Daewoo Espero.

De asemenea, s-a învederat că, urmare percheziției domiciliare efectuată la data de 5 decembrie 2002 a fost găsită o mare sumă de bani, în diferite valute, cu privire la proveniența cărora Dabela Gheorghe-Ion a declarat că reprezintă economiile sale personale și ale soției și care a fost consemnată la Banca Comercială Română cu următoarele documente: 30 de milioane lei cu chitanța nr. 18281/19 decembrie 2002, 56.000 USD cu chitanțele nr. 14121/19 decembrie 2002 și nr. 33110/7 noiembrie 2003, 8800 Euro cu chitanța nr. 141921/19 decembrie 2003, 190 tolgrjev, 20 kuna, 840.000 lire turcești, 11900 forinți cu procesul-verbal de predare-primire din data de 19 decembrie 2002. Tot cu ocazia percheziției domiciliare au mai fost ridicate o serie de documente bancare susținându-se că rezultă din acestea că Dabela Adriana deține pe numele său mai multe conturi la Banca Comercială „Ion Țiriac”.

S-a mai arătat, în sesizare, că fiul lui Dabela Gheorghe-Ion și Dabela Adriana, anume Dabela Radu-Adrian care este necăsătorit și locuiește cu părinții săi, a achiziționat în anul 1999 un apartament al cărui preț depășea suma de 40.000 USD și în anul 2002 un alt apartament (trei camere, suprafață construită 133,01 m.p.) situat în București, [redacted], Sector 3, pentru suma de 1.141.788.000 lei, și că verificând pașapoartele turistice ale celor trei membri ai familiei Dabela s-a constatat că aceștia au efectuat, împreună și separat, multe călătorii în străinătate a căror contravaloare urmează a fi stabilită de comisia pentru cercetarea averii.

Dabela Gheorghe-Ion, împreună cu soția și fiul, s-a mai precizat, mai dețin o serie de bunuri mobile de valoare, bijuterii, tablouri, obiecte electrotehnice și electrocasnice, etc., identificate cu ocazia perchezițiilor domiciliare efectuate în dosarul penal la domiciliul acestora și la vila din orașul Predeal, cu o valoare totală estimată de 1.150.000.000 lei.

A susținut procurorul general al Parchetului Național Anticorupție că, potrivit unei evaluări estimative, rezultă că între averea deținută de Dabela Gheorghe-Ion și veniturile realizate de acesta există o disproporție vădită, cel în cauză neputând justifica dobândirea unei părți din această avere, care se ridică până la concurența sumei totale de

4.600.000.000 lei. Conform procesului -verbal din 17 ianuarie 2004, Dabela Gheorghe-Ion nu și-a îndeplinit obligațiile pe care le avea în baza Legii nr. 115/1996, respectiv de a formula declarație de avere în termen de 15 zile de la apariția actului normativ în discuție, precum și aceea ca la încetarea activității să depună o nouă declarație de avere. Or, potrivit art. 6 alin. (4) din Legea nr. 115/1996, nedepunerea declarației de avere în termen de 15 zile de la încetarea activității, dacă este făcută din motive imputabile este de natură să conducă la declanșarea din oficiu a procedurii de control.

Prin Ordonanța nr. 1 din data de 16 iunie 2004 dată în dosarul nr. 1/C/2004 Comisia de cercetare a averilor constituită în baza Legii nr. 115/1996 de pe lângă Curtea de Apel București a dispus, în temeiul art. 14 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 115/1995, clasarea cauzei privind pe cercetații Dabela Gheorghe-Ion și Dabela Adriana, și a constatat că proveniența bunurilor este justificată.

Comisia a reținut, din probatoriul administrat, că veniturile realizate de către cercetați au permis acestora să dobândească licit bunurile care au constituit obiect al sesizării și că potrivit calculelor expertului contabil, suma veniturilor - avută în vedere după deducerea cheltuielilor cu întreținerea și luând în calcul indicele de inflație - a făcut posibilă dobândirea bunurilor mobile și imobile, inclusiv economisirea unor sume de bani în valută (cele identificate cu ocazia perchezițiilor domiciliare).

Susținerea potrivit căreia luarea în considerare a coșului minim de consum lunar nu ar avea justificare - întrucât cercetații ar fi cheltuit mult mai mult cu întreținerea - nu poate fi primită, în condițiile în care expertul a folosit în felul acesta un criteriu obiectiv, legal (O.U.G. nr. 217/2000 aprobată prin Legea nr. 554/2001). Faptul că raportarea la același element s-a făcut și pentru o perioadă anterioară reglementării legale nu poate fi considerat greșit, în absența altor criterii obiective și având în vedere că noțiunea de coș minim de consum lunar reprezintă nu numai contravaloarea produselor alimentare și nealimentare, ci și a serviciilor necesare unei familii. În plus, s-a relevat că expertul s-a folosit de acest criteriu nu prin preluarea unor valori, a unor sume de bani din actele normative menționate, cu raportându-se la pachetul de bunuri și servicii care acoperă ceea ce înseamnă noțiunea de întreținere a unei familii.

Totodată, faptul că au fost luate în considerare venituri și cheltuieli ale cercetaților, anterioare anului 1996, a fost util și necesar în demersul expertului de a stabili balanța reală de venituri și cheltuieli, sursele materiale care au putut justifica sau nu, după intrarea în vigoare a legii

privind controlul averii, achiziționarea de bunuri. Altminteri, s-a arătat, ar fi însemnat să se ignore activitatea din care au rezultat venituri, desfășurată anterior intrării în vigoare a Legii nr. 115/1996 și să nu se poată determina dacă la acest moment existau sume economisite care să permită cercetaților dobândirea de bunuri sau să constituie premise pentru astfel de dobândiri de proprietăți (mai ales că, prin nesocotirea dispozițiilor legale nu a fost completată, de către cercetatul Dabela, declarația de avere pentru a se putea ști care era situația averii acestuia la data intrării în vigoare a legii).

În consecință, reținând concluziile rapoartelor de expertiză care au evaluat bunurile cercetaților și au stabilit, în funcție de veniturile realizate de aceștia, puterea lor de cumpărare, ca și declarațiile martorilor audiați – care au relatat aspecte legate de modul decent de viață al cercetaților (fără cheltuieli exagerate sau voluptuarii), Comisia a constatat că a fost justificată proveniența bunurilor cercetaților. A reținut Comisia, în același timp, dispoziția constituțională (art. 41 alin. 7) potrivit căreia caracterul licit al dobândirii averii se prezumă și faptul că în cauză această prezumție de licitate nu a fost răsturnată.

Prin Decizia nr. 8285 din data de 17 octombrie 2006 Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția civilă și de proprietate intelectuală a admis recursul declarat de Ministerul Public – Parchetul Național Anticorupție împotriva Ordonanței nr. 1 din 16 iunie 2004 a Comisiei de cercetare a averilor de pe lângă Curtea de Apel București, a casat ordonanța și a trimis cauza spre rejudecare comisiei, pentru următoarele considerente relevante:

Potrivit art. 3 alin. (2) din Legea nr. 115/1996, declarația de avere se depune în termen de 15 zile de la data numirii sau alegerii în funcție, iar potrivit alin. (3) tot în 15 zile de la data intrării în vigoare a legii persoanele îndreptățite aveau obligația depunerii declarației de avere. În plus, conform art. 6 din același act normativ, persoanele îndreptățite, indicate la art. 2, au obligația ca la încheierea mandatului sau la încetarea activității, să depună o nouă declarație de avere, pe care o dețin la acea dată, inclusiv actele de înstrăinare cu titlu oneros sau gratuit a bunurilor de valoare cuprinse în declarație. În fine, art. 7 din Legea nr. 115/1996 prevede că în cazul în care între averea declarată la data investirii sau numirii în funcție și cea dobândită pe parcursul exercitării funcției se constată diferențe vădite și există dovezi certe că unele bunuri ori valori nu puteau fi dobândite din veniturile legale realizate de persoana în cauză sau pe alte căi licite, averea este supusă controlului în condițiile respectivei legi.

Din adresa cu nr. 66/C/2004 adresată Comisiei de cercetare a averilor de pe lângă Curtea de Apel București, de către Ministerul Public - Parchetul național Anticorupție, rezultă că între averea deținută de Dabela Gheorghe Ion și veniturile legale realizate de acesta există o disproporție vădită, neputându-se justifica dobândirea unei părți din avere în sumă de 4.600.000 lei. Prin aceeași cerere s-a mai reținut că Dabela Gheorghe Ion nu și-a îndeplinit obligațiile pe care le avea în baza Legii nr. 115/1996, de a formula declarație de avere în termen de 15 zile de la apariția legii, precum și la data încetării activității, motiv pentru care s-a declanșat din oficiu procedura de control.

Perioada supusă controlului este conform legii, cea dintre numirea și încetarea din funcție, dacă funcția era deținută înainte de apariția legii, atunci perioada începe în 15 zile de la publicarea legii în Monitorul Oficial (28 octombrie 1996). Prin urmare, rapoartele de expertiză trebuiau efectuate pentru această perioadă, luându-se în calcul toate veniturile și cheltuielile efectuate de cercetați, la nivelul coșului minim lunar, evaluat trimestrial de către Institutul Național de Statistică și Studii Economice. Aceste cheltuieli includ produsele alimentare, nealimentare, serviciile, precum și alte servicii, conform anexei I la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 217/2000, calculate, nu la nivelul unei gospodării medii, așa cum se arată în nota la componența coșului, din ordonanța de urgență, ci la nivelul de trai al cercetaților, aceștia neavând venituri la nivelul salariului mediu pe economie.

Urmare rejudecării, Comisia de cercetare a averilor de pe lângă Curtea de Apel București a pronunțat, în dosarul nr. 1/C/2007, Ordonanța nr. 1 din 16 octombrie 2008, prin care s-a dispus omologarea raportului de expertiză și a răspunsului la obiecțiuni întocmite de expertul Ionașcu Corneliu, s-a constatat că s-a dovedit că nu s-a justificat caracterul licit al sumei de 615.894.065 lei vechi de către cercetații Dabela Gheorghe Ion și Dabela Adriana și s-a trimis cauza la Curtea de Apel București - Secția de contencios administrativ și fiscal pentru soluționarea în fond a cauzei.

Prin sentința civilă nr. 5085 din data de 14 decembrie 2010 a Curții de Apel București, Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a fost admisă sesizarea nr. 66/C/2004 din 31 ianuarie 2004 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, trimisă prin Ordonanța nr. 1 din 16 octombrie 2008 emisă de Comisia de cercetare a averilor constituită în baza Legii nr. 115/1996, în contradictoriu cu pârâții Dabela Gheorghe și Dabela Adriana, Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice și Agenția Națională de Integritate și în consecință s-a dispus confiscarea sumelor 3000 lei

(30.000.000 ROL), 56.000 USD, 8.800 Euro, 190 tolgrjev, 20 Kuna, 840.000 lire turcești și 11900 forinți ridicate de organele de cercetare penală, și au fost obligați pârâții Dabela Gheorghe și Dabela Adriana, către Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, la plata sumei de 61.589,40 lei (RON) prin compensare cu sumele confiscate, la cursul de schimb valutar de la data plății, în termen de 60 de zile de la rămânerea irevocabilă a hotărârii.

Curtea a analizat cauza trimisă spre soluționare de către Comisia de Cercetare a Averilor constituită potrivit Legii nr.115/1996, conform art.14 alin. (1) lit. a) din lege, respectiv sesizarea nr.66/C/2004/30.01.2004, a Ministerului Public Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție cu privire la averea pârâților Dabela Gheorghe Ion și Adriana, supusă controlului, întrucât pe baza probelor administrate de Comisia de cercetare s-a constatat că nu s-a justificat caracterul licit al sumei de 615.894.065 lei ROL (61.589,40 lei RON).

Cu privire la perioada supusă controlului și care a fost avută în vedere la judecarea cauzei, s-a stabilit că aceasta este cuprinsă începând cu data intrării în vigoare a Legii nr.115/1966, anume 28 octombrie 1996 și până la data încetării din funcție a persoanei a cărei verificare a averii s-a efectuat.

S-a precizat că, deși prin expertiza efectuată în cauză pârâții Dabela au solicitat expertizarea veniturilor și a cheltuielilor din perioada 1970 - decembrie 2002, iar instanța a încuviințat acest obiectiv, perioada anterioară apariției legii nu poate fi analizată prin prisma acestei legi. Legea nr.115/1996 nu poate fi aplicată pentru situații anterioare intrării în vigoare, întrucât s-ar încălca principiul neretroactivității legii și totodată s-a constatat că acest aspect a fost dezlegat și de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Civilă și de Proprietate Intelectuală prin Decizia nr.8285/17 octombrie 2006, iar de această problemă dezlegată a ținut cont Comisia de cercetare a averilor în Ordonanța de trimitere a cauzei spre soluționare Curții de Apel.

Totodată prin expertiza dispusă în cauză s-a constatat că s-a calculat valoarea coșului minim, pentru fiecare lună, prin aplicarea indicilor prețurilor de consum lunar, comunicate de Institutul Național de Statistică, iar având în vedere că persoanele cercetate au realizat venituri mai mari decât salariile medii pe economie, cheltuielile unei familii cu astfel de venituri nu se pot compara, ca nivel, cu cheltuielile aferente coșului minim de consum lunar, stabilit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 217/2000 care fundamentează salariul minim pe economie în vederea asigurării protecției sociale.

S-a relevat că prin decizia de casare nr. 8285 din 17 octombrie 2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția Civilă și de Proprietate Intelectuală, menționată anterior, s-au dat îndrumări în sensul de a se lua în calcul toate veniturile și cheltuielile efectuate de cercetați la nivelul de trai al cercetaților întrucât aceștia nu au avut venituri la nivelul salariului mediu pe economie. Or, în răspunsul la obiecțiunile formulate de reprezentantul Ministerului Public, expertul desemnat pentru efectuarea expertizei încuviințată la Curtea de Apel București, Secția de contencios administrativ și fiscal și-a menținut în totalitate concluziile raportului de expertiză, neînțelegând să modifice concluziile privind cheltuielile, în sensul reflectării cheltuielilor reale efectuate de cercetați și nu a cheltuielilor prin raportare la O.U.G. nr. 217/2000.

Pentru aceste motive, Curtea a apreciat că raportul de expertiză întocmit în fața Comisiei de cercetare constituită conform Legii nr.115/1996, cu privire la veniturile și cheltuielile cercetaților reprezintă o probă utilă, pertinentă și concludentă în cauză, și a luat în considerare această lucrare în stabilirea situației de fapt și de drept dedusă judecății. Cel de-al raport întocmit de expertul contabil Hoge Roxana a statuat curtea de apel că nu poate fi apreciat nici prin comparație cu primul raport de expertiză.

S-a considerat, cu referire la raportul de expertiză contabilă întocmit de expertul Ionașcu Corneliu în faza de cercetare întreprinsă de Comisia de cercetare constituită conform Legii nr.115/1996, că s-a probat că pârâții nu au justificat caracterul licit al sumei de 61.589,40 lei RON (615.894.065 lei ROL), făcându-se trimitere și la art.18 alin. (1) din Legea nr.115/1996 care prevede că „Dacă se constată dobândirea unor bunuri anume determinate sau o cotă - parte dintr-un bun că nu este justificată, Curtea de Apel va hotărî fie confiscarea bunurilor sau a cotei părți nejustificate, fie plata unei sume de bani egală cu valoarea bunului, stabilită de instanță pe bază de expertiză. În cazul obligării la plata contravalorii bunului instanța va stabili și termenul de plată”.

Prin urmare, apreciind instanța de fond că expertiza efectuată în faza de judecată de către expertul Hoge Roxana este lipsită de claritate și precizie, întrucât expertul nu a precizat în concret cheltuielile efectuate de persoanele cercetate, fiind efectuate balanțe de cheltuieli și venituri fără să se precizeze în concret ce cheltuieli s-au avut în vedere, s-a reținut că din actele aflate la dosar și din raportul de expertiză întocmit de expertul Ionașcu Corneliu în faza de cercetare rezultă că bunurile imobile aparținând persoanelor cercetate și fiului acestora au fost achiziționate după anul 1996.

Apartamentul din B-dul Decebal din București a fost cumpărat la

data de 04.04.1996, imobilul din Predeal a fost cumpărat la data de 18.11.1998, imobilul din com. Gruiu, jud. Ilfov a fost cumpărat la data de 11.03.2002, iar apartamentul achiziționat de Dabela Radu Adrian (fiul) a fost achiziționat la data de 31.05.2002 (pe temeiul unui antecontract de vânzare - cumpărare încheiat în anul 1999). Pe de altă parte, a arătat instanța de fond că faptul că în anul 1996 persoanele cercetate nu dețineau economii importante este confirmat de împrejurarea că apartamentul din B-dul Decebal a fost achiziționat în rate, plătite pe o perioadă de 5 ani.

Pârâții Dabela au consemnat în documentele depuse la dosar că, în perioada dinainte de anul 1989 au efectuat economii în sumă de aproximativ 50.000 USD, dar aceste susțineri sunt în contradicție cu suma reținută de expert, acesta fiind de 4 ori mai mare.

De aceea, pe baza concluziilor expertizei contabile întocmită în faza de cercetare la data de 26.03.2008, coroborate cu celelalte probe administrate în cauză, a conchis judecătorul fondului că sumele de bani găsite cu ocazia percheziției domiciliare sunt nejustificate întrucât în condițiile existenței unui deficit rezultat în urma comparării veniturilor și cheltuielilor, acestea nu au putut fi realizate de către persoanele cercetate. De asemenea, s-a reținut că suma de 61.589,40 lei RON (615.894.065 lei ROL) nu se justifică, între veniturile legale realizate și averea deținută, existând o disproporție vădită. În fine, având în vedere că în veniturile nejustificate intră și sumele în diferite valute ridicate cu ocazia percheziției domiciliare și care au fost consemnate la Banca Comercială Română, a dispus prima instanță a se face compensarea din veniturile nejustificate cu aceste sume.

Împotriva sentinței civile nr. 5085 din data de 14 decembrie 2010 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal au declarat recurs în termen legal și motivat atât Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, cât și pârâții Dabela Gheorghe și Dabela Adriana.

Recurentul Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a invocat motivul de nelegalitate a sentinței prevăzut de art. 304 punctul 9 din Codul de procedură civilă, considerând că hotărârea recurată a fost dată cu aplicarea greșită a legii.

A învederat recurentul că în mod greșit, cu motivarea că în veniturile nejustificate sunt incluse și sumele de bani găsite cu ocazia percheziției domiciliare la locuința persoanelor cercetate, instanța de fond a dispus ca plata sumei de 61.589 lei (RON) să se facă prin compensare cu sumele de bani indisponibilizate de organele de cercetare penală.

Hotărârea recurată, a susținut Ministerul Public prin procurorul de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, este însă în contradicție atât cu dispozițiile Legii nr. 115/1996 cât și cu probele administrate în cauză din care rezultă că, pe lângă faptul că persoanele cercetate nu au putut justifica caracterul licit al unei părți din bunurile deținute, în valoare de 61.589,40 lei (RON), aceștia nu au putut justifica nici proveniența sumelor de bani în diferite valute identificate de organele de cercetare penală la locuința lor.

Conform raportului efectuat de expertul Ionașcu Corneliu, unul din obiectivele expertizei contabile l-a constituit întocmirea unei balanțe lunare de venituri și cheltuieli pentru perioada noiembrie 1996 - decembrie 2002, iar în urma comparării veniturilor realizate de persoanele cercetate cu cheltuielile efectuate de aceștia, a rezultat un deficit în cuantum de 615.894.000 lei (ROL).

Din examinarea raportului de expertiză contabilă rezultă că la efectuarea calculelor nu au fost avute în vedere și sumele de bani ridicate la percheziția domiciliară, cu referire la aceste sume expertiza contabilă evidențiind în cadrul răspunsurilor la un alt obiectiv că în condițiile înregistrării unui deficit rezultat în urma comparării veniturilor cu cheltuielile sumele de bani respective nu pot fi aferente perioadei supuse verificării, respectiv 1996-2002. A mai susținut recurentul că în urma probelor administrate a rezultat că aceste sume de bani nu au putut proveni nici din economiile pe care persoanele cercetate au pretins că le-au efectuat înainte de luna noiembrie 1996.

Așadar, sumele de bani identificate la locuința cercetaților nu se includ în deficitul constatat în urma efectuării expertizei, iar instanța trebuia să oblige pârâții să plătească Statului Român prin Ministerul Finanțelor Publice suma de 61.589,40 lei (RON), fără să dispună compensarea cu sumele de bani confiscate. Pe de altă parte, a precizat recurentul că în condițiile în care suma de 61.589,40 lei (RON) - aproximativ 17.000 USD - este cu mult mai mică decât suma de bani în diferite valute, ar rezulta că în urma compensării pârâții Dabela nu ar mai trebui să plătească nimic către Statul român, ceea ce face ca hotărârea atacată să conțină dispoziții contradictorii.

Pârâții Dabela Gheorghe și Dabela Adriana au solicitat, prin cererea de recurs, admiterea căii extraordinare de atac, casarea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe de fond, în vederea lămuririi tuturor aspectelor de fapt ale cauzei, inclusiv în vederea omologării raportului de expertiză tehnică de care se va ține seama la pronunțarea hotărârii.

I. Pârâții au invocat, în primul rând, motivul de nelegalitate prevăzut de art. 304 punctul 4 din Codul de procedură civilă constând în necompetența instanței de judecată în fond ca urmare a aplicării dispozițiilor art. 10¹ din Legea nr. 115/1996 astfel cum a fost modificată prin art. 35 din Legea nr. 176/2010.

Potrivit dispozițiilor art. 10¹ din Legea nr. 115/1996 astfel cum a fost introdus prin art. 35 din Legea nr. 176/2010 Comisia de Cercetare a Averilor este sesizată cu un referat de evaluare ce se întocmește de către Agenția Națională de Integritate. De aceea, în cauză era aplicabilă cu prioritate excepția de necompetență generală a instanțelor de judecată după modul în care a fost pornită sesizarea și se impunea aplicarea art. 158 alin. (1), art. 159 alin. (1) și art. 159¹ din Codul de procedură civilă în conformitate cu care procesul era de competența altor organe de jurisdicție decât instanțele judecătorești, și anume de competența organului administrativ definit de Legea nr. 144/2007 modificată prin Legea nr. 176/2010, Agenția Națională de Integritate.

O astfel de excepție, s-a arătat, trebuia admisă fiind de ordine publică și putea fi pusă în discuție în orice stadiu al pricinii, fiind o excepție dirimantă. Judecătorul cauzei s-a substituit tuturor organelor preliminare de control - Agenția Națională de Integritate care trebuia să exercite un control administrativ și să decidă dacă se impune sesizarea Comisiei de Cercetare a Averilor de pe lângă Curtea de Apel București prin referat de evaluare, dar s-a substituit și Comisiei însăși ca prim grad de jurisdicție a puterii judecătorești, trecând la administrarea directă a probelor, deși era dator să își decline competența în favoarea Agenției Naționale de Integritate.

Prin urmare, au solicitat pârâții Dabela admiterea recursului, casarea în tot a hotărârii pronunțate și trimiterea cauzei spre competență soluționare la Agenția Națională de Integritate.

II. Pârâții Dabela Gheorghe și Dabela Adriana au precizat, în al doilea rând, că instanța de judecată a acordat ceea ce nu s-a cerut, fiind astfel incident motivul de recurs prevăzut de art. 304 punctul 6 din Codul de procedură civilă.

Au susținut recurenții pârâți că sumele confiscate sunt indisponibilizate de organul de cercetare penală în dosarul penal, iar asupra acestora nu s-a pronunțat în mod definitiv o hotărâre penală, astfel că instanța de contencios administrativ nu se poate subroga în atribuțiile instanței penale pentru a dispune, accesoriu penalului, confiscarea sumelor ridicate cu ocazia percheziției domiciliare. Instanța a acordat mai mult decât s-a cerut atunci când a stabilit că pârâții trebuie să fie obligați la plata unei sume de 61.589,40 lei, dat fiind că în această

cauză sesizarea a fost realizată pentru cercetarea averii sub aspectul unei diferențe a veniturilor care nu pot fi justificate prin compararea veniturilor legale.

Instanța de judecată a pronunțat mai mult decât s-a cerut pentru că în cauză sesizarea s-a referit la faptul că se impune verificarea averii, dar nu a cerut confiscarea sumelor de bani ce sunt încă indisponibilizate de organul de cercetare penală, iar cauza este încă pe rolul instanțelor de judecată. Prin urmare, instanța de judecată nu a fost investită cu un capăt de cerere privind confiscarea sumelor ridicate de organul de cercetare penală cu ocazia percheziției domiciliare, dar totuși instanța de judecată a dispus confiscarea acestor sume. De aceea, s-a considerat că instanța a acordat ceea ce nu s-a cerut astfel că se impune admiterea recursului urmată de trimiterea cauzei spre rejudecare în fața aceleiași instanțe, Curtea de Apel București, Secția de contencios administrativ și fiscal.

III. Pârâții Dabela Gheorghe și Dabela Adriana au mai arătat, în al treilea rând, că prima instanță a pronunțat o hotărâre cu aplicarea greșită a legii, fiind incident motivul de recurs prevăzut de art. 304 punctul 9 din Codul de procedură civilă.

Instanța de judecată, s-a relevat, a pronunțat o hotărâre cu aplicarea greșită a legii, încălcând dispozițiile art. 44 din Constituția României în conformitate cu care averea se prezumă licit dobândită. Prin modul în care instanța a administrat probatoriul, în sensul în care a ținut seama doar selectiv de expertizele efectuate în cauză, nu le-a omologat pe cele de care a ținut seama la pronunțare și a nesocotit grav drepturile procesuale ale pârâților atunci când a făcut aprecieri asupra faptului că apartamentul este dobândit după anul 1996 prin plata prețului în rate pe 5 ani, știut fiind faptul că sumele de bani pe care le-au economisit cei doi pârâți puteau fi obținute încă de la data încadrării lor în muncă, și nu doar în perioada cercetată. Or, cum aceste aprecieri au îngăduit efectiv dreptul pârâților de a demonstra lipsa de temeinicie a unei acuzații în materie civilă, și deci recurenții s-au aflat în imposibilitatea de a demonstra legitimitatea modului de dobândire a averii deținute, s-a apreciat că instanța de judecată a depășit limita imparțialității, a pronunțat o hotărâre cu greșita aplicare a legii și prin nesocotirea principiilor ocrotite de Constituția României prin art. 44.

Drept urmare, au considerat recurenții pârâți că se impune admiterea recursului, casarea sentinței atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare în fața aceleiași instanțe de fond în vederea lămuririi tuturor aspectelor de fapt ale cauzei, inclusiv în vederea omologării raportului de expertiză tehnică de care va ține seama la pronunțarea hotărârii.

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a considerat că sentința civilă nr. 5085 din 14 decembrie 2010 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a VII-a de contencios administrativ și fiscal a fost dată cu aplicarea greșită a legii (motiv de nelegalitate prevăzut de art. 304 punctul 9 din Codul de procedură civilă).

Hotărârea pronunțată, s-a evocat, este netemeinică și nelegală, pe motiv că în mod greșit instanța a dispus ca plata sumei de 61.589 lei să se facă prin compensare cu sumele de bani indisponibilizate de organele de cercetare penală. Pentru a se pronunța în acest sens judecătorul fondului a apreciat că în veniturile nejustificate sunt incluse și sumele de bani găsite cu ocazia percheziției domiciliare la locuința persoanelor cercetate, dar s-a arătat de Ministerul Public că hotărârea este în contradicție atât cu dispozițiile Legii nr. 115/1996 cât și cu probele administrate în cauză din care rezultă că, pe lângă faptul că persoanele cercetate nu au putut justifica caracterul licit al unei părți din bunurile deținute, în valoare de 61.589,40 lei, aceștia nu au putut justifica nici proveniența sumelor de bani în diferite valute identificate de organele de cercetare penală la locuința lor.

În urma comparării veniturilor realizate de persoanele cercetate cu cheltuielile efectuate de aceștia, a rezultat un deficit în cuantum de 615.894.000 le (ROL), iar din examinarea raportului de expertiză contabilă efectuat de expertul Ionașcu Corneliu a rezultat că la efectuarea calculelor nu au fost avute în vedere și sumele de bani ridicate la percheziția domiciliară. Cu referire la aceste sume, expertiza contabilă a evidențiat în cadrul răspunsurilor la un alt obiectiv, că în condițiile înregistrării unui deficit rezultat în urma comparării veniturilor cu cheltuielile, sumele de bani respective nu pot fi aferente perioadei supuse verificării, respectiv 1996-2002. Totodată, în urma probelor administrate a rezultat că aceste sume de bani nu au putut proveni nici din economiile pe care persoanele cercetate au pretins că le-au efectuat înainte de luna noiembrie 1996.

Așadar, sumele de bani identificate la locuința cercetaților nu se includ în deficitul constatat în urma efectuării expertizei, iar instanța trebuia să oblige pârâții să plătească Statului Român prin Ministerul de Finanțe suma de 61.589,40 lei, fără să dispună compensarea cu sumele de bani confiscate. Pe de altă parte, suma de 61.589,40 lei (RON) - aproximativ 17.000 USD - fiind cu mult mai mică decât suma de bani în diferite valute, în urma compensării, soții Dabela nu ar mai trebui să plătească nimic către Statul Român, sub acest aspect hotărârea conținând dispoziții contradictorii.

Prin notele de ședință depuse pentru termenul de judecată din data de 26 mai 2011 recurenții pârâți Dabela Gheorghe și Dabela Adriana au invocat excepția lipsei calității procesuale active a procurorului general al Parchetului Național Anticorupție pentru a sesiza Curtea de Apel București – Comisia pentru Cercetarea Averilor. În susținerea acestui punct de vedere recurenții pârâți au făcut trimitere la dispozițiile art. 9 din Legea nr. 115/1996 în conformitate cu care, la data sesizării Comisiei de Cercetare a Averilor pentru situația cercetaților, procurorul general al Parchetului Național Anticorupție nu avea abilitatea legală de a solicita instanței să procedeze la confiscarea averii. Singurul desemnat să înainteze instanței un punct de vedere motivat era procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, care ar fi trebuit să fie sesizat de procurorul general al Parchetului Național Anticorupție pentru a efectua controlul de legalitate și pentru a decide dacă sesizează instanța competentă.

Au apreciat recurenții pârâți că, atâta vreme cât din actele dosarului rezultă că procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București nu a semnat și nu a remis instanței înscrisuri în acest sens, sesizarea este emisă de un subiect de drept care nu avea legitimarea procesuală activă să promoveze acțiunea civilă în discuție. În sensul celor susținute de recurenții pârâți, s-a relevat, stă chiar dispoziția legală adoptată de Guvernul României prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004, care aduce modificări art. 9 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 115/1996, în sensul că se acordă abilitarea legală de a sesiza Comisia de cercetare a averilor și procurorului general al Parchetului Național Anticorupție.

Prin urmare, pârâții Dabela Gheorghe și Dabela Adriana au considerat că este dovedit faptul că acțiunea a fost promovată de o persoană lipsită de calitate procesuală activă, și au solicitat admiterea acestei excepții de ordine publică, admiterea recursului și modificarea în tot a sentinței atacate în sensul respingerii acțiunii ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă.

Examinând actele și lucrările dosarului, probatoriul administrat în cauză, hotărârea atacată, motivele de recurs invocate de recurenții Dabela Gheorghe și Dabela Adriana și de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, precum și dispozițiile legale aplicabile litigiului, se rețin următoarele:

I. Cât privește excepția lipsei calității procesuale active a procurorului general al Parchetului Național Anticorupție (actualmente Direcția Națională Anticorupție) de a sesiza Comisia de cercetare a averilor de pe lângă Curtea de Apel București, invocată în recurs de

pârâții Dabela Gheorghe și Dabela Adriana, se constată că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente.

În litigiu, cum s-a mai arătat, prin decizia nr. 8285 din data de 17 octombrie 2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția civilă și de proprietate intelectuală a fost admis recursul declarat de Ministerul Public - Parchetul Național Anticorupție, prin procurorul general, cu consecința casării Ordonanței nr. 1 din data de 16 iunie 2004 a Comisiei de cercetare a averilor de pe lângă Curtea de Apel București, și a trimiterii cauzei spre rejudecare aceleiași comisii. Procedând la admiterea recursului, instanța supremă a reținut, în mod implicit, calitatea procesuală activă a procurorului general al Parchetului Național Anticorupție în exercitarea căii de atac declarate împotriva ordonanței date asupra cererii de cercetare a averii pârâților Dabela, calitate ce presupune, în mod necesar și logic, preexistența legitimării calității procesuale active a aceleiași persoane sub aspectul formulării cererii de cercetare a averii.

Pe de altă parte, situația invocată de recurenții Dabela, potrivit căreia la momentul sesizării Comisiei de cercetare a averilor de pe lângă Curtea de Apel București procurorul general al Parchetului Național Anticorupție nu se încadra în prevederile art. 9 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 115/1996, modificată și completată prin Legea nr. 161/2003, a fost corectată legislativ ulterior, pe parcursul derulării procedurii în fața comisiei de cercetare, anterior emiterii Ordonanței nr. 1 din 16 iunie 2004, astfel că procurorul general al Parchetului Național Anticorupție a dobândit, în mod expres, legitimare procesuală în materia formulării cererilor de cercetare a caracterului licit al averilor dobândite.

Într-adevăr, prin art. I punctul 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2004 privind creșterea transparenței în exercitarea demnităților publice și a funcțiilor publice, precum și intensificarea măsurilor de prevenire și combatere a corupției (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 27 aprilie 2004), a fost modificat art. 9 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 115/1996, în sensul precizării că cererea de cercetare a averii poate fi făcută de „procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul general al Parchetului Național Anticorupție sau conducătorul autorității publice la care a funcționat ori funcționează cel a cărui avere este supusă cercetării”.

II. Este neîntemeiat motivul de recurs invocat de pârâții Dabela Gheorghe și Dabela Adriana, prevăzut de art. 304 punctul 4 din Codul de procedură civilă și constând în necompetența primei instanțe ca urmare a aplicării prevederilor art. 10¹ din Legea nr. 115/1996 introdus prin art. 35 din Legea nr. 176/2010.

Recurenții pârâți au arătat că potrivit dispozițiilor art. 10¹ din Legea nr. 115/1996, se impunea ca instanța de fond să-și decline competența întrucât procesul este de competența altor organe de jurisdicție decât instanțele judecătorești, și anume de competența organului administrativ definit de Legea nr. 144/2007 modificată prin Legea nr. 176/2010 anume Agenția Națională de Integritate.

Prin Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative s-a schimbat procedura de verificare a averilor prin evaluarea acestora de către inspectorii de integritate, rapoartele de evaluare urmând a fi înaintate unei comisii de cercetare a averilor ce funcționează pe lângă curtea de apel.

Această împrejurare nu este însă de natură a duce la concluzia că actele de sesizare ale instanțelor de judecată, introduse anterior intrării în vigoare a Legii nr. 176/2010, sub imperiul Legii nr. 115/1996 privind declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, funcționarilor publici și a unor persoane cu funcții de conducere, cu modificările și completările ulterioare, și, respectiv, sub imperiul Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se supun prevederilor art. 10¹ din Legea nr. 115/1996 introdus prin art. 35 punctul 3 din Legea nr. 176/2010, care stabilesc că acțiunea de control va începe în cadrul Comisiei de cercetare a averilor de pe lângă curtea de apel de îndată ce este sesizată cu raportul de evaluare de către Agenția Națională de Integritate.

Dispozițiile art. 10¹ din Legea nr. 115/1996, cu modificările și completările ulterioare, sunt aplicabile, potrivit art. 34 alin. (1) din Legea nr. 176/2010, numai verificărilor aflate în curs de desfășurare la Agenția Națională de Integritate la data intrării în vigoare a legii sus menționate, iar o atare ipoteză nu este întrunită în litigiu.

Prin urmare, cum hotărârea primei instanțe nu a fost dată cu încălcarea competenței sale ci cu respectarea prevederilor legale în materie în vigoare la data sesizării, conținute de Legea nr. 115/1996 astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 161/2003, nu se impune casarea sentinței recurate și trimiterea cauzei spre competentă soluționare Agenției Naționale de Integritate.

III. În mod nelegal și neîntemeiat, prin sentința recurată, astfel cum a fost îndreptată prin încheierea de ședință din data de 20 ianuarie 2011, s-a dispus confiscarea de la pârâții recurenți Dabela Gheorghe și Dabela

Adriana a sumelor de 3000 lei (30.000.000 ROL), 56.000 USD, 8800 Euro, 190 tolgrjev, 20 kuna, 840.000 lire turcești și 11900 forinți, ridicate de organele de cercetare penală, și obligarea persoanelor cercetate la plata în favoarea Statului Român, prin Ministerul Finanțelor Publice, la plata sumei de 61.589,40 lei (RON) prin compensare cu sumele confiscate, la cursul de schimb valutar de la data plății, în termen de 60 de zile de la rămânerea irevocabilă a hotărârii.

În condițiile art. 14 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici, în forma în vigoare la data formulării de către Procurorul general al Parchetului Național Anticorupție a cererii de cercetare a averii pârâților Dabela Gheorghe și Dabela Adriana, Comisia de cercetare a averilor pe de lângă Curtea de Apel București era în drept să dispună, prin ordonanță motivată, dacă constata, pe baza probelor administrate, că dobândirea unei cote-părți din aceasta sau a anumitor bunuri determinate nu are caracter licit, trimiterea cauzei spre soluționare curții de apel în raza căreia domiciliază persoana a cărei avere este supusă controlului.

Judecarea cauzei de către instanța de judecată are loc, potrivit art. 17 din același act normativ, pe baza probelor administrate în fața comisiei de cercetare, dar părțile pot solicita probe noi și curtea de apel va putea dispune încuviințarea acestora. Dacă se constată că dobândirea unor bunuri anume determinate sau a unei cote - părți dintr-un bun nu este justificată, curtea de apel va hotărî fie confiscarea bunurilor sau a cotei-părți nejustificate, fie plata unei sume de bani, egală cu valoarea bunului, stabilită de instanță pe bază de expertiză, iar în situația în care se dispune obligarea la plata contravalorii bunului, se va stabili de către instanța de judecată și termenul de plată (art. 18 alin. 1 din Legea nr. 115/1996).

Sentințele curții de apel - secția de contencios administrativ și fiscal pronunțate asupra cererilor de confiscare a averii pot fi atacate cu recurs de părțile interesate, de Agenția Națională de Integritate și procuror, în termen de 15 zile de la comunicare, la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ (art. 20 din Legea nr. 115/1996, cu modificările și completările ulterioare).

Dispozițiile procedurale ale legii pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici se întregesc cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele privind executarea creanțelor bugetare (art. 31 din Legea nr. 115/1996, cu modificările și completările ulterioare).

Prin urmare, sunt aplicabile, în materie, dispozițiile art. 129 alin. (6) din Codul de procedură civilă, care prevăd că „În toate cazurile, judecătorii hotărăsc numai asupra obiectului cererii judecătii”, precum și prevederile art. 304 punctul 6 din Codul de procedură civilă, care stipulează că se poate declara recurs „dacă instanța a acordat mai mult decât s-a cerut, ori ceea ce nu s-a cerut”. Motivul de recurs prevăzut de art. 304 punctul 6 din Codul de procedură civilă are ca finalitate, în mod evident, respectarea principiului fundamental al disponibilității procesuale, ceea ce înseamnă că instanța de judecată este obligată să statueze în cadrul procesual determinat de părți și asupra întregului obiect al litigiului dedus judecătii, astfel cum acesta a fost stabilit prin acțiunea principală și prin cererile incidentale sau accesorii formulate în proces.

Se reține, în cauză, că prin Ordonanța nr. 1 din data de 16 octombrie 2008 întocmită de Comisia de cercetare a averilor de pe lângă Curtea de Apel București instanța de judecată a fost sesizată numai cu cererea de constatare a caracterului nejustificat al dobândirii de către persoanele cercetate Dabela Gheorghe și Dabela Adriana a sumei de 615.894.065 ROL (61.589 RON), cerere întemeiată pe constatările din raportul de expertiză contabilă efectuat de expertul Ionașcu Corneliu, și nu cu o cerere de confiscare a sumelor în valută ridicate de la pârâți cu prilejul percheziției domiciliare (sume care, potrivit expertizei, nici nu puteau fi aferente perioadei cercetate) și de compensare a acestora cu suma de 61.589 lei. Rezultă, astfel, că în mod nelegal, cu încălcarea principiului disponibilității procesuale, judecătorul fondului s-a pronunțat asupra a ceea ce nu s-a cerut în proces, impunându-se în consecință modificarea hotărârii atacate în sensul înlăturării dispoziției de confiscare a sumelor de 3000 lei (30.000.000 RON), 56.000 USD, 8800 Euro, 190 tolgriv, 20 kuna, 840.000 lire turcești și 11900 forinți și de compensare a acestor sume cu suma de 61.589,40 lei.

VI. În mod întemeiat, cu interpretarea și aplicarea corectă a legii, și pe baza constatărilor și a concluziilor pertinente ale raportului de expertiză contabilă și a suplimentului la expertiză efectuat în fața comisiei de cercetare de către expertul Ionașcu Corneliu (urmare casării cu trimitere dispusă prin Decizia nr. 8285 din 17 octombrie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție), Secția civilă și de proprietate intelectuală, instanța de fond a reținut că, în perioada controlată – între 1996 și 2002 – persoanele cercetate Dabela Gheorghe și Dabela Adriana nu au justificat caracterul licit al dobândirii sumei de 61.589,40 lei (615.894.064 ROL). Înlăturarea, de către judecătorul fondului, a concluziilor raportului de expertiză contabilă efectuat de expertul contabil Hoge Roxana s-a făcut

în mod motivat, astfel cum tot motivat și judicios au fost însușite constatările și concluziile expertului Ionașcu Corneliu, potrivit cărora în perioada supusă cercetării pârâții Dabela au efectuat cheltuieli în sumă de 2.481.203.733 ROL și au realizat venituri în sumă de 1.865.309.668 ROL, rezultând un deficit (calculat ca diferență între venituri și cheltuieli) în valoare de 615.894.065 lei (61.589,40 RON).

În raport de cele mai sus arătate, constatând că sunt întemeiate parte din motivele de recurs invocate în cauză, se va dispune, în temeiul prevederilor art. 312 alin. (1) - (3) din Codul de procedură civilă, admiterea recursurilor declarate de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București și de pârâții Dabela Gheorghe și Dabela Adriana împotriva sentinței civile nr. 5085 din data de 14 decembrie 2010 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, cu consecința modificării în tot a sentinței atacate în sensul admiterii sesizării, a constatării că persoanele cercetate Dabela Gheorghe și Dabela Adriana au efectuat cheltuieli nejustificate în sumă de 61.589,40 lei (615.894.065 lei vechi), a dispunerii confiscării sumei sus menționate și a obligării persoanelor cercetate la plata acestei sume la bugetul statului în termen de trei luni de la pronunțarea deciziei, a înlăturării dispoziției de confiscare de la pârâți a sumelor de 3000 lei (30.000.000 lei vechi), 56.000 USD, 8800 Euro, 190 TOLGRIEV, 20 KUNA, 840.000 LIRE TURCEȘTI și 11900 FORINȚI și de compensare a acestor sume cu suma de 61.589,40 lei la care au fost obligate persoanele cercetate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursurile declarate de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, Dabela Gheorghe Ion și Dabela Adriana împotriva sentinței nr.5085 din 14 decembrie 2010 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

Modifică sentința atacată după cum urmează:

Admite sesizarea.

Constată că persoanele cercetate, Dabela Gheorghe Ion și Dabela Adriana au efectuat cheltuieli nejustificate, în sumă de 61.589,40 lei (615.894.065 lei vechi).

Dispune confiscarea sumei de mai sus și obligă persoanele cercetate să plătească această sumă la bugetul statului, în termen de trei luni de la pronunțarea prezentei decizii.

Înlătură dispoziția de confiscare a sumelor de 3.000 lei (30.000.00 lei vechi), 56.000 USD, 8.800 Euro, 190 Tolgriev, 20 Kuna, 840.000 Lire Turcești, 11.900 Forinți și de compensare a acestor sume, cu suma de 61.589,40 lei la care au fost obligate persoanele cercetate.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 22 martie 2012

JUDECĂTOR, JUDECĂTOR, JUDECĂTOR,

MAGISTRAT ASISTENT, /